

hele hans forgangne Liv. Dermed var Dommen afsagt over al hans hittidige Digten og Tragten.

Han laa med Hænderne bag Hovedet og saae med vidtaabne Øjne ud i Halvmørket under en urolig Forudfølelse af de Sjælekampe, der nu forestod ham. Som de mere overfladiske Bævninger, der bebuder et kommende Jordskælv, rørte Skyldfølelsen sig allerede ret vaandefuldt i ham. Alligevel var han ikke nedslaaet. Han følte intet af den Rædsel, som den ubesmykkede Virkeligheds nøgne og kolde Øde glimtvis havde fremkaldt hos ham den foregaaende Dag, da han saae Moderen hænge der i Luften over den gabende Lasteluge som over en hæsligt grinende Mund. Til sin egen Forundring misundte han slet ikke de Mennesker, der laa her og prustede og snorkede og svedte rundt om ham under Virkningen af en rolig Samvittigheds Sovedrik. Der var i hans vaagnende Anger og Smerte noget af det samme underfuldt betagende som i en fødende Kvindes Veer, der er Tegnet paa, at et nyt Liv er i Frembrud med nye Forhaabninger og nye Forjættelser.

— — —

I Daglysningen gik Per fraborde ved det første Landingssted i Fjordens Munding, hvor Skibet stoppede op. Fra Toppen af en Banke fulgte han det med Øjnene paa dets langsomme Fart gennem Fjordens mange Krumninger i det milebrede Engdrag — den samme Vej, ad hvilken han selv